

Заранята на Гергьовденъ който стане пръвъ отъ сънъ, ходи да жули другитѣ съ коприва, за да бждяли будни и работливи презъ годината. За сжщото още отъ вечерта турятъ подъ възглавницитѣ глогови или други нѣкои бодливи вѣйки. Презъ деня пѣкъ ходятъ по гори и ливади да събиратъ цѣлебни трѣви — билки.

Срещу Гергьовденъ въ нѣкои близки до София села момитѣ зематъ два конеца, единиятъ червенъ, а другиятъ жълтъ. Червениятъ връзватъ на трандафилъ въ градината, а жълтиятъ на дѣсната си ржка. Сутринята рано на Гергьовденъ отиватъ въ градината и прехвърлятъ концитѣ отъ ржката на трандафила и обратно. Червениятъ цвѣтъ означава здраве, а жълтиятъ — болестъ, та по тоя начинъ болестята отъ човѣка минава върху трандафила, отъ дѣто презъ трандафиловитѣ листа отивала въ пусти гори, а здравето оставало на момата. Въ сжшитѣ села имало още обичай да крадатъ подаренитѣ на попа агнешки кожи, прострени да съхнатъ, които заравятъ изъ нивитѣ, нѣщо което ги предпазвало отъ градушка презъ нея година.

Има и много други мѣстни обичаи и обредности на Гергьовденъ, въ които явно проличава езическитѣ имъ произходъ. Въобще Гергьовденътъ е запазилъ най-много отъ тѣхъ и даже самиятъ християнски образъ на св. Георгия, както що го изобразяватъ на иконитѣ, е копиранъ отъ известния старо-тракийски конникъ.

На Гергьовденъ, най-сетне, се прецѣняватъ старитѣ или цѣняватъ нови слуги и слугини за презъ лѣтото.

Св. Иеремия — 1 май. Първи май до скоро у насъ е билъ само черковенъ праздникъ, тъй като собствено праздникътъ на пролѣтътъ е билъ Гергьовденъ. Отскоро той, по подражание, почва да зема и характеръ на общо-гражданско празднуване на пролѣтътъ и на труда. По селата св. Иеремия се праздува заради змиитѣ и гущеритѣ. Свързванато името на св. Иеремия съ тия влечуги е произволно и се дължи на ритмуваното съзвучие на имената имъ. Още срещу празника женитѣ зематъ ржженъ и дилафъ въ ржце и ходятъ та тропатъ съ тѣхъ изъ сички кжщни кжтове, викайки: „Иеремия въ кжщи, змия по полето“ или „Бѣгайте змии гущери, утре е св. Иеремия. Иеремия по полето, а сички змии въ морето“. Като мине нощта и се зазори, въ кжщата кладатъ огънь